

Η ολοκλήρωση της καταστροφής του Ιράκ από την Υ/Ε

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μέσα στον ορυμαγδό του αποπροσανατολισμού από την Υπερεθνική Ελίτ (στον οποίο, όπως πάντα με τους πολέμους της, μετέχει σύσσωμη και η εκφυλισμένη “Αριστερά”) η πραγματική σημασία των γεγονότων στο Ιράκ θάβεται κάτω από τόνους αναληθών και ημί-αληθών ισχυρισμών. Στην πραγματικότητα, αυτό που συμβαίνει σήμερα στο Ιράκ δεν είναι ούτε θρησκευτικός πόλεμος μεταξύ Σουνιτών και Σιιτών, ούτε αντιτρομοκρατικός πόλεμος κατά των τζιχαντιστών (ISIS). Αντίθετα, η Υ/Ε μπήκε τώρα στην τελική φάση ολοκλήρωσης του σχεδίου καταστροφής των Αραβικών καθεστώτων που στηριζόντουσαν σε εθνικό-απελευθερωτικά κινήματα (Μπααθικά καθεστώτα στο Ιράκ και στη Συρία, Γκανταφικό καθεστώς στη Λιβύη) ή υποταγής τους στη ΝΔΤ (Ιράν). Ο βασικός στόχος ήταν η πλήρης ενσωμάτωσή τους στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Τα μέσα περιελάμβαναν από τη στρατιωτική εισβολή, μέχρι τους κτηνώδεις ΝΑΤΟικούς βομβαρδισμούς και «επαναστάσεις από τα κάτω».

Αυτόν τον στόχο τον είχε διακηρύξει ήδη από το 2003, στις παραμονές της εισβολής στο Ιράκ, η Charlene Barshefsky (εκπρόσωπος των ΗΠΑ στα θέματα Εμπορίου, σε άρθρο της με τον εύγλωττο τίτλο «η Μέση Ανατολή ανήκει στην παγκόσμια οικονομία» (New York Times, 22/2/2003). Όπως τόνιζε τότε, η Μέση Ανατολή είχε περισσότερα θεσπισμένα εμπόδια στο εμπόριο από οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου και, με την εξαίρεση του Ισραήλ και της Τουρκίας, 8 από τις 11 μεγαλύτερες χώρες της Μέσης Ανατολής ήταν εκτός της ΠΟΕ (Παγκόσμια Οργάνωση Εμπορίου) που έχει θεσπίσει η Υ/Ε για να επιβάλλει τους κανόνες της παγκοσμιοποίησης και κυρίως την ελευθερία κίνησης εμπορευμάτων. Ακόμη, οι ξένες επενδύσεις στο σύνολο σχεδόν του Μουσουλμανικού κόσμου ήταν σχεδόν όσες και στη Σουηδία. Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο ότι το συμπέρασμα του άρθρου ήταν ότι «ο Μπους θα έπρεπε να εκμεταλλευθεί την ευκαιρία (της εισβολής) ώστε να συμπληρώσει τον πόλεμο ενάντια στη τρομοκρατία με την εισαγωγή του εμπορίου και της οικονομικής φιλελευθεροποίησης στη περιοχή...οι ΗΠΑ θα έπρεπε να καταστρώσουν μια ολοκληρωμένη μακροπρόθεσμη στρατηγική για να επανέλθει η Μέση Ανατολή στη παγκόσμια οικονομία».

Η εκστρατεία αυτή είχε αρχίσει το 1991 με αφορμή τον Πόλεμο στον Κόλπο, συνεχίστηκε με τα εξοντωτικά εμπάργγο και τους συνεχείς βομβαρδισμούς της δεκαετίας του 1990, για να ακολουθήσει η εισβολή του 2003 που κατέστρεψε την υποδομή της χώρας και γύρισε ένα λαό, που είχε επιτύχει ζηλευτό επίπεδο στη κάλυψη των βασικών του αναγκών, τουλάχιστον 100 χρόνια πριν, πέρα βέβαια από τις εκατόμβες των νεκρών. Το βασικό πολιτικό όπλο που χρησιμοποίησε η Υ/Ε, (με επί κεφαλής την Αμερικανική ελίτ που έπαιζε ρόλο γκαουλάιτερ μετά την εισβολή), για να πετύχει τον στόχο της, ήταν η «από-Μπααθοποίηση» του καθεστώτος. Οι κύριοι αρχιτέκτονες της πολιτικής αυτής ήταν δύο γνωστοί Αμερικανο-σιωνιστές, οι Paul Wolfowitz και Douglas Feith, που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη καταστροφή του Ιρακινού λαού (μαζί βέβαια με τους αρχιεγκληματίες πολέμου Μπους και Μπλερ —ο τελευταίος ήδη έχει γίνει Εργατικός πολυεκατομμυριούχος σε ανταμοιβή των υπηρεσιών του στην Υ/Ε!). Ο στόχος ήταν η αποβολή κάθε Μπααθικού ίχνους από το νέο πελατειακό καθεστώς, που τελικά θα το αντικαθιστούσε. Για την επιτυχία του στόχου αυτού όχι μόνο απολύθηκαν όλοι οι εργαζόμενοι στον τεράστιο δημόσιο τομέα (πράγμα που σήμαινε ακόμη και τη διάλυση του στρατού) αλλά και

απαγορεύθηκε και κάθε μελλοντική τους απασχόληση σε αυτόν. Έτσι, οι κατοχικές δυνάμεις στέγησαν από οποιαδήποτε πρόσβαση σε δημόσιες θέσεις και εξουσία κάθε Ιρακινό που συνδεόταν με οποιονδήποτε τρόπο με το Μπααθικό κόμμα. Δηλαδή, τη μεγάλη πλειοψηφία των Σουνιτών, που είναι πάνω από το ένα τρίτο του συνολικού πληθυσμού.

Και έτσι φθάνουμε στις ρίζες της σημερινής κρίσης. Η όλη πολιτική διαδικασία για την επιβολή του νέου πελατειακού καθεστώτος στηριζόταν στις γνωστές εθνοτικές και θρησκευτικές διαιρέσεις του Ιρακινού λαού (Αραβες 75%, Κούρδοι 15% του συνολικού πληθυσμού και αντίστοιχα Σίιτες 60-65% και Σουνίτες 35-37% του Ισλαμικού). Το τμήμα του Ιρακινού λαού που στήριζε το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα —το οποίο είχε προχωρήσει στην εθνοποίηση του πετρελαίου από τις ξένες εταιρίες, σε κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές κ.λπ.— ήταν βασικά το Σουνιτικό τμήμα του πληθυσμού, ενώ οι συντηρητικοί Κούρδοι του Βορείου Ιράκ (καμιά σχέση με τους προοδευτικούς Κούρδους του ΡΚΚ) είχαν από παλιά συνεργασία με τη CIA και τη Mossad ενάντια στο Μπααθικό καθεστώς και, όπως και οι εξίσου συντηρητικοί Σίιτες, συνεργάστηκαν με τους δυτικούς πριν και μετά την εισβολή. Μετά την εισβολή και την αυτονομία των Κούρδων, η Υ/Ε στήριξε ολόκληρο το μετα-Μπααθικό Ιράκ στην εγγενή εκλογική πλειοψηφία των Σιιτών, οι οποίοι έκαναν κάθε είδους διάκριση εναντίον των Σουνιτών —κάτι πρωτόγνωρο αφού το Μπααθικό καθεστώς δεν είχε κατηγορηθεί ποτέ για παρόμοιας έκτασης διακρίσεις κατά των Σιιτών.

Όταν, επομένως, αποχώρησαν πέρυσι τα κατοχικά στρατεύματα της Υ/Ε, μετά 10 χρόνια εγκληματικής κατοχής, μπήκε σε εφαρμογή η τελική φάση του σχεδίου καταστροφής του Ιράκ μέσω του διαμελισμού του (βλ. και Γιουγκοσλαβία). Το (ακούσιο) όργανο που χρησιμοποιούν για τον σκοπό αυτό είναι η τζιχαντιστική οργάνωση ISIS, η οποία, σε μια γενικευμένη εξέγερση των Σουνιτών, αγκαλιάζεται τώρα από αυτούς σαν απελευθερωτική οργάνωση. Από την άλλη μεριά, οι Σίιτες του Ιράκ, (που στηρίζονται και από το Ισλαμικό καθεστώς του Ιράν γιατί είναι και αυτοί...Σίιτες), σε άλλη μια ένδειξη του άθλιου πολιτικού ρόλου που έπαιξαν και παίζουν, ζήτησαν από την Υ/Ε και την στρατιωτική ηγεσία της να βομβαρδίσουν τη...χώρα τους για να καταστρέψουν την ISIS! Έτσι, νομιμοποιείται εκ των υστέρων η εγκληματική εισβολή, ενώ η Υ/Ε θα έχει την ευκαιρία όχι μόνο να επιβάλλει τον διαμελισμό της χώρας, αλλά και να βομβαρδίσει την ISIS (ακόμη και μέσα στη Συρία όπου είχε ...ανδραγαθήσει πριν), ανοίγοντας τον δρόμο για να απαλλαγεί και από το τελευταίο Αραβικό εθνικο-απελευθερωτικό καθεστώς, το Συριακό. Τότε, θα έχει επιτευχθεί και ο στρατηγικός στόχος της πλήρους ενσωμάτωσης της Μέσης Ανατολής στη ΝΑΤ....

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_06_22.html